

Tutsek Anna:
CSOKOLÁDÉ HERCEG ÉS MARCIPÁN KIRÁLY

I.

Múlt héten egy téli fürdőhelyen jártam s amint a csillagos estén az úton sétálgattam, szembe találok jó ismerősömmel, Csokoládé herceggel. Nagyon fanyar kedvében volt és zokogva panaszkolt, hogy milyen kegyetlen vele szemben a végzet.

– Ha nem volna ellentmondás abban, hogy keserű egy Csokoládé hercegnek a sorsa, bizony elkeseregnék én most magának egész bánatomat. Nézze csak, mit csináltak velem ezek a rossz gyerekek!

Fölemelte a köpönyegét és én borzadva láttam, hogy szegény hercegnek csak egy lába van. A másik térdig hiányzott. Azért ugrándozott is hercegi méltósága ellenére, mint a veréb, mert nem tudott rendesen járni.

– És ha csak ennyi volna! – sóhajtott aztán és lebecsátotta köpönyegét... Hát ekkor láttam csak, hogy balkarja is hiányzik, meg a jobb kezén nincs több három ujjnál.

– Mi történt hercegségeddel? – riadoztam. – Tán háborúban méltóztatott járni? Oh jaj, hogy milyen kegyetlenül bántak el a világ legjobb és legédesebb hercegevel!

– Köszönöm a részvétet – válaszolt ő –, de nem voltam háborúban.

– Hát?

– Ki se mozdultam a birodalmamból. Nem háborúban sebesültem meg. A túlságos szeretetnek vagyok áldozata. Leették rólam, ami belőlem hiányzik, a gyermekek... Azt mondták, hogy olyan édes vagyok. Még a fületem és az orromat is elkérték tőlem emlékebe...

– És odaadta?

– Már hogyne adtam volna, amikor olyan szépen kérték! Nem tudok ellenállni a lurkóknak. „Édes Csokoládé herceg” ide és „Édes Csokoládé herceg” oda – még a szívemet is odaadnám nekik, mikor így ostromolnak.

Nyájasan mosolygott és a jósnak verő fénye tükröződött arcán. De hirtelen elkomolyodott és könnyörögve nézett reám.

– Ugye nem fogja kiírni az újságba, hogy itt vagyok. Hadd legyen egy kis pihenőm és hadd szedjem magamat össze. Úgyis szükségem lesz egész erőmre, mert tetszik tudni, nemsokára bálja lesz a gyermekeknek – és Csokoládé herceg mindig ott van, ahol a gyermekeknek öröme készül.

Megígértem neki, hogy megőrzöm a titkát; azért is hiába kunyorálsz, kicsi Jankó hogy áruljam el neked, melyik fürdőhelyen találok Csokoládé herceggel, nem fogom én azt kikottyantani. Mert én tudok ám titkot megőrizni!

A herceg nagyon elérékenyült, amikor kezet adtam neki, hogy hallgatni fogok. Nem tehetek róla, hogy ennél a kézszerítésénél a három megmaradt ujj közül kettő a kezemben maradt... Én is szeretem a csokoládét, nemcsak ti.

Úgy tett, mintha észre se venné ezt a turpisságot; odahajolt hozzám egészen közel és a fülembe súgta:

– Megmondhatja azonban nekik, hogy legyenek jók, szófogadók és tanuljanak szorgalmasan. Mert nagy meglepetés vár rájuk, ha nem adnak okot panaszra.

– Miféle meglepetés?

– Köztünk legyen mondva, én nem csak azért jöttem ide, hogy rendbe szedjem magamat. Azért tettem meg télvíz idején ezt a nagy utat, mert felséges rokonom, Marcipán király ő felsége idekérte.

– Micsoda?! – ujjongtam –, hát Marcipán király is itt van?

– Tegnap óta, de álnév alatt... Mert ha kitudódnék ittléte, olyan gyermekvándorlás támadna, amelyet nem látott a világ a középkor óta, amikor fél millió apróság elindult, hogy a Szentföldet visszafoglalják a pogányoktól. Bezzeg üres lenne tíz mérföldnyi területen minden iskola, ha megtudnák, hogy két olyan nevezetes és hírneves vendég tartózkodik itt, mint Marcipán király és Csokoládé herceg.

– Meghiszem azt! De mégis, mi a célja fenségtek találkozásának?

Nem mondom éppen, hogy a herceg elpirult, mert az lehetetlenség, de világosabb barna lett, ami nála helyettesíti a pirulást.

– Magának megsúgom, mert régi jó barátom. Mindig jobban kedvelt a krumplucukornál, meg a sárgacukornál...

– Kérem fenség, hisz ez csak természetes! – bókkoltam én.

– Nem annyira, mint gondolja – méltatlankodott a herceg –, vannak olyan rossz ízlésű emberek, akik lenéznek engem és még a szentjános-kenyeret, sőt a krumplucukrot is elémbé teszik... De ne beszéljünk róluk. Inkább elmondom önnek a találkozásunk okát.

– Fenség, én egészen fül vagyok!

– Nos hát, a Marcipán-család és a Csokoládé-család ősidőktől fogva vérszerinti rokonságban van. Már a tizenkettedik században...

– Fenség, tán ne mennénk vissza olyan messzire. Én egész éjjel utaztam.

– Igaza van. Nos hát, a hajdan oly dicső két ágnak már csak én és Marcipán király vagyunk a férfi képviselői. De van neki egy csodaszép leánya, a világhírű Marcipán kisasszony. Ezt szánta ő nekem feleségül, hogy egyesüljön a két ország: Marcipánország és Csokoládéország.

– Üdvözlöm, fenség! Én szeretnék annak az országnak a lakója lenni!

– Köszönöm. Elképzelheti már most, mily jó dolguk lesz a gyermekeknek, ha egykor Marcipánország is az én királyi pálcám alá kerül.

II.

Két napig nem láttam aztán a herceget. Harmadnap ismét találkoztam vele. Még szomorúbb volt, mint annak előtte, első találkozásunk alkalmával.

– Megtörtént az eljegyzés? – kérdeztem.

Haragosan villant meg a tekintete. Tán ökölbe szorította volna a kezét, ha lett volna ökle.

– Nem lesz semmi abból a házasságból! – szisszent fel. – Képzeld csak, az én rokonom, Marcipán király, azt követeli feltétel gyanánt, hogy Csokoládéország szünjék meg, olvadjon bele Marcipánországba!...

- S fenséged nem egyezett bele?
– Természetes, hogy nem! Minden őszám megfordulna a sírjában, ha ráállanék erre az alkura!
– Ez rettenetes volna! – rémüldöztem, mert elképzéltem, hogy minő gyomorfájás lenne ebből az egész világon, ha a Csokoládé-őszám megfordulnának „sírjukban”.
– A dolognak az lett a vége, hogy összeszóalkoztunk királyi rokonommal. Háborút izentem neki. Most megyek haza országomba és hadra készülök. Ágyúkat öntetek csokoládéből, puskákat gyártatok, kiélesítetem az összes csokoládékardokat. Harc és háború lesz a két ország között: ezt kiírhatja az újságokba.
– Mily édes és dicső volna az önök zászlója alatt küzdeni! – sóhajtottam én.
– Ha elgondolom, hogy minden katonájuk vagy csokoládé, vagy marcipán!
– Még a zászlók is azok lesznek, még az érdemrendek is! – kiáltotta felém és eltűnt a szemem elől. Nagyon sietett haza, Csokoládéországba.

III.

Ti bizonyára azt várjátok most, hogy én hősi éneket zengjek nektek nagy és dicső tettekről! ... Mint lengett a zászló, mint dörgött az ágyú, mint csattogott a kard! ... Nem történt semmi ehhez hasonló és az én háborús krónikám nagyon rövid lesz.

Ahogy hazavágtattak országukba Marcipán király és Csokoládé herceg, s aztán teljes hadi felszereléssel, ezer katonával, ágyúval, puskával ellátva, elindultak egymás ellen, útközben találkoztak egy sereg gyerekekkel. Azok pedig körülvették őket: leették róluk az összes fegyvereket, az ágyúkat, a puskákat, még a lobogó zászlókat is. S addig ostromolták hó könyörgéssel Csokoládé herceg és Marcipán király szívét, míg ki nem békültek.

Béke lett közöttük, mielőtt háború lett volna. Nem a háború ette meg az embereket, hanem az emberek ették meg a háborút.

(1911)